

laan. 't hekje. Bloed? Nee, niet denken. We hebben andijvie en gehakt gegeten en wentelteefjes toe. Ik weet het alles best.

Vroeger heette ik ook al Betsy. Ik? Wat is ik? Zijn er twee, ik en Betsy Numa? O God nee, dat kan immers niet. Altijd zoo geheeten. Op school al. Geel haar en een wipneus. Betsy is een leelijke naam en past goed bij mij, vindt iedereen. Ik vind het zelf ook.

Zou dat kunnen denk je dat je een mes nam en bij je hoofd begon midden op je voorhoofd en naar beneden sneed door je neus en door je mond en midden door je lichaam. Door het nieuwe grijze stoffen japonnetje dat ik aanheb en door het corset met de harde baleinen en door mijn broek. Dwars door de korst van de pudding heen. En er dan uitstappen, ik uit Betsy Numa? Slank en soepel, naakt. Niet met zulke malle drentel-pasjes. Vrouwen zijn allemaal naakt onder hun kleeven. En mannen ook. Hij ook. Mevrouw Eerenberg ook. Neen neen niet denken.

Als ik een anderen naam aanneem blijf ik toch Betsy Numa. Dat komt omdat je zoo gedoopt bent. Kind van fatsoenlijke ouders. Daar kom je nooit van af. Wat moet je toch in 't leven met zoo'n naam. Als ik omkijk word ik gek, want daar staat een vrouw achter mij met een revolver in de hand. Ze is niet ik al zou je dat misschien denken want ik zit hier en ik heb ook geel haar en ben klein en die is naakt en ik heb mijn stoffen japonnetje aan een heel klein zwart en wit ruitje, ik zie immers mijn mouw en mijn rok. Naakt en mooi. Zulke zachte glanzende oogen en kort dik zacht golvend haar. Haar lippen zijn een beetje open en zoo week en haar tanden zijn nat erachter. Haar lichaam is warm en om te streelen, als ivoor waar het glanst en donzig in de schaduw. Haar voeten hebben kleine ronde roze teentjes als koele schelpjes aan 't strand. Ik heb zoo'n gekke kromme teen. Maar wie is zij dan? De revolver ligt weer in de kast. Ik ben Betsy Numa en ik zit voor de schrijftafel met koude handen en voeten en ik heb zelf den moord. . . . Nee, niet dat, zeg ik je. Twee in de kamer. Een in de kamer. Wie zit hier te schrijven? Wie staat er achter? O God, God maak dat ik niet gek word?

Maar ik weet immers alles best. Van Eyckstraat 17. Met Mina. In de commissie van 't weeshuis. Rekeningen de eersten betaald.

Maar die andere zou wel geschoten kunnen hebben. Uit liefde. Liefde is een woord uit boeken. Niemand zegt het je of leert het je. Je denkt dat het leven zoo is, huizen en straten en eten en denken aan een verjaardag en eerlijk zijn. En dan is 't ineens heel anders, o heel anders en je kent jezelf niet meer en niemand meer en dan word je gek en schiet.

Gevangeniswagen — nee niet dat. Liefde. Betsy Numa heeft geen geheimen, er is niet meer dan je zien kunt. Maar die andere, o die andere die andere. Die heeft een geheim. Die heeft lief. Voor die is het niet gek want ze is zacht en mooi. Niet bits en parmantig. Ze staat achter mij